

gerstak udenfor Kjøbenhavn vil koste 2 Rbd. Naar man nu vil foreholde ham, at han ikke kan barbere, da han jo ikke har lært Professionen, saa kan han dertil svare, at det er hans Sag, at Loven ikke foreskriver nogen Prøve, at han vel veed, at han ikke er Barbeer, men at han hidtil har barberet sig selv, og nu vil begynde at øve sig paa Andre, og at den Ting vel ikke er saa vanskelig. Naar han da faaer Rettighed som Barbeer, saa vil han, i mine Tanker, ikke kunne fjernes fra Byen, selv om han falder Byens Fattigvæsen til Byrde; naar han er Borger paa Stedet, saa kan han ikke, paa Grund af, at han er uformuende, eller trængende til Fattighjælp, fjernes fra Stedet, og Borger kan han blive, naar han kun har været 8 Dage i Landet. Saaledes som Loven foreligger, forekommer den mig, forsaavidt den omhandlede Bestemmelse i § 1 angaaer, at være en Forhaanelse mod en agtværdig Stand her i Landet, som Rigsdagen ikke bør give sit Samtykke til. Spørger man, om en Bestemmelse til Fordeel for Landets egne Børn, der har Lighed med den af os foreslaaede, findes i Lovgivningen, da kan jeg heldigvis besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Ved en kongelig Placat af 18de October 1820 blev det nemlig forbudt samtlige Conditorer og Restaurateurer saavel i Kjøbenhavn som i Landets øvrige Stæder at antage Dypartere, oplære Drengene eller holde Svende, som ikke vare Indfødte. Ligeledes blev det fastsat, at ingen Indfødte herefter kunde erholde Bevilling til Conditorie og Restauration. Man seer, at denne Bestemmelse er beslagt med den, vi have tilladt os at foreslaae. Denne Lovbestemmelse har, saavidt mig bekjendt, ikke fremkaldt begrundede Klager. Det har maaffee været Tilfældet, navnlig i Begyndelsen, at der har været ansøgt om Dispensation, og saadan er muligen en eller anden Gang bleven indrømmet. Hvorvidt nu saadan Dispensation efter Grundlovens § 32 kan indrømmes, vil vel være afhængigt af, om det, førend Grundloven udkom, var sædvanligt at give saadanne Dispensationer, men man tør ialtfald vente, at Indenrigsministeren vil være meget varfsom med at tilraade Hs. Majestæt at indrømme saadanne Dispensatio-

ner, som i Reglen ville være aldeles uforholdne. Vel pleier vedkommende Conditor eller Restaurateur, som Grund til, at han ønsker at erholde en fremmed Svend, at anføre, at han ikke kan erholde en duelig Svend til Hjælp, men at Saadant i Almindelighed kun er et tomt Paaskud, forekommer mig at være indlysende. Det ærede Udvalg synes ogsaa at have følt, at det var billigt at træffe en Bestemmelse i den af mig omhandlede Retning, hvilket man vil see af Betænkningen Sp. 806, hvor det hedder: „Ved at foreskrive en saadan Duellighedsprøve vil det desuden forebygges, at enhver nok saa udbannet Person kan nedsatte sig som Barbeer, idet den tillige noget vil forhindre den Tilstrømning af Udlændinge, hvorfra denne Næringsvei især er udsat.“ — Hvad Længden af det Tidsrum, vi have tilladt os at foreslaae angaaer, da have vi taget Hensyn til, at 5 Aar efter Plakat 6te November 1839 er det Tidsrum, der giver Afgang til Forsørgelsesret i en Commune her i Landet. Hvis Loven udkommer uden at vort Ændringsforslag vedtages, er der al Sandsynlighed for, at Kjøbstæderne ville blive overfyldte i de nærmeste Aar med Udlændinge, der ville etablere sig der som Barberer. Dette vil vort Forslag nogenlunde forebygge, og jeg haaber derfor, at Forslaget vil vinde det ærede Æthings Bifald, saa meget mere som et stort Antal af vore Medborgere i første Sæssion i talrige Adresser saavel fra Kjøbenhavn som fra Landets øvrige Kjøbstæder have andraget paa en almindelig Bestemmelse med Hensyn til Udlændingers Besættelse her i Riget. Naar en almindelig Bestemmelse bliver given, saa kan man have den specielle Bestemmelse i nærværende Lov, men da en almindelig Bestemmelse, som jeg har tilladt mig at bemærke, vel ikke saasnart vil kunne ventes — hvormed den høitærede Indenrigsminister maaffee vil udtale sig — saa synes det passende her at gjøre en Begyndelse. Jeg anbefaler saaledes Ændringsforslaget, idet jeg til Slutning skal citere de bekjendte Ord af Indfødsretten af 15de Jan. 1776, at Billedet selv vil, at Landets Børn skulle nyde Landets Brød.

Indenrigsministeren: Jeg kan dog ikke andet end paa det Bestemteste fraraade